

פרשת מטות מסעי - חלוצים בראש המחנה

✨ נויה ואורי עוז מגלים שיעור חשוב על עזרה הדדית ואחדות משפחתית לאחר ויכוח קטן בבית. יחד עם סבא חיים הם יוצאים למסע בזמן אל המדבר שם הם לומדים מבני גד ובני ראובן מהו כוחם של חלוצים שצועדים בראש המחנה כדי לסייע לכל אחד ואחד. סיפור מרגש על אהבה שותפות ואחריות משפחתית לכבוד שבת המלכה.

מאת:	חגי כהן, סיפורי סבא
לגילאים:	3-12

📜 פרק 14 – חלוצים בראש המחנה

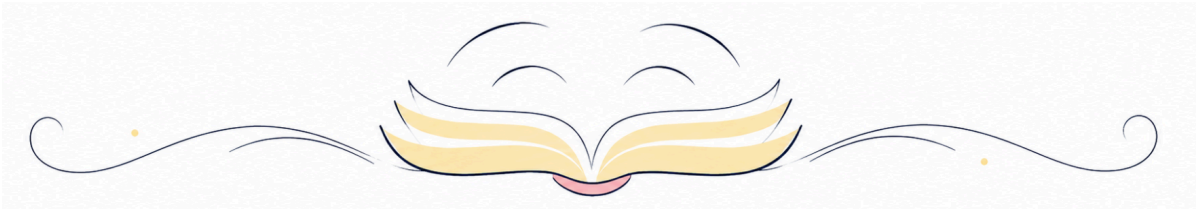
🖌️ המשימה המשפחתית והחלק שלי

יום שישי בצהריים הגיע, ובבית משפחת כהן בכפר כרם קדוש כולם נערכו לקראת שבת המלכה. אמא ואבא חילקו לכל הילדים משימות ברורות כדי שיוכלו לסיים את ההכנות בזמן ולשבת יחד ברוגע. נויה ואורי עוז קיבלו על עצמם לשטוף את המטבח ולסדר את שולחן השבת, בעוד זיו, אחיה ונטע הקטן היו אחראים על איסוף הצעצועים, סידור המשחקים בחדר הילדים וניקוי הסלון.

נויה ואורי עוז עבדו בזריזות ובחריצות רבה. תוך חצי שעה המטבח הברק, הכוסות והצלחות עמדו ישרות על המפה הלבנה, והכל היה מוכן לחלוטין. נויה התיישבה על הכיסא, הניחה רגליים על רגל ואמרה: "זהו זה, אורי עוז, סיימנו את החלק שלנו כמו גדולים. עכשיו יש לנו זמן פנוי לעצמנו, איזה כיף." אורי עוז הנהן והוציא את הטלפון: "בואי נתקשר לרגע לדביר, בן דוד שלנו שלומד בישיבה, לשאול אותו מה שלומו לפני שבת."

הם חייגו, ודביר ענה בקולו החם והמוכר. "שלום נויה ואורי עוז," שמח דביר לשמוע אותם, "בדיוק סיימתי את סדר הלימוד שלי והתארגנתי לשבת. רציתי להגיד לכם שאני ממש נהנה להקשיב לפרקים החדשים של סיפורי סבא, אתם עושים עבודה מדהימה!" נויה ואורי עוז הביטו זה בזה בהפתעה גמורה. "רגע, דביר," שאל אורי עוז בפליאה, "איך אתה שומע את הפרקים שלנו? הרי אין לכם אינטרנט בישיבה ויש לך טלפון כשר בלי אפליקציות." דביר צחק מהצד השני של הקו: "זה פשוט מאוד, יש קו טלפוני מיוחד לסיפורי סבא, מחייגים מספר ומקשיבים לכל הסיפורים בקלות דרך האפרכסת. ככה כל הבחורים כאן יכולים ליהנות מהתוכן שלכם." "וואו, איזה יופי!" התרגשה נויה, "איזה כיף לשמוע שהסיפורים מגיעים עד אליכם."

בדיוק אז נשמעו קולות של ויכוחים ובכי מכיוון הסלון. זיו ואחיה היו מוקפים בהררי קוביות לגו ומכוניות, ונטע הקטן רק פיזר עוד ועוד דפים. "אין לי כוח יותר!" צעק זיו, "זה מלא עבודה, נטע לא עוזר ואחיה רק בונה מגדלים במקום לאסוף." נויה הציצה מהמטבח, משכה בכתפיו ואמרה לאורי עוז: "נו טוב, מזל שאנחנו סיימנו את החלק

שלנו, מה שאחרים עושים זו בעיה שלהם. אנחנו עשינו את החובה שלנו והחלק שלנו נקי.״ אורי עוז הסכים איתה והם התכוונו להמשיך בעיסוקיהם. אבא שמע את המילים של נויה, הביט בה ובאורי עוז ואמר: ״ילדים, אני רואה שיש לנו פה חוסר הסכמה קטן על מה זה חלק מהמחנה. בואו נלך יחד לבית המדרש של סבא חיים בקצה הכפר, ונשמע מה יש לספר העתיק להגיד על זה.״

🚪 הנר שעל החלון ומשפט המחץ של סבא

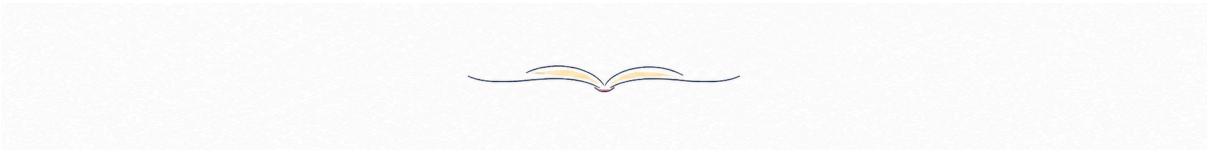
המשפחה צעדה יחד בשבילי כרם קדוש, כשהרוח של בין הערביים מלטפת את הכרמים הירוקים. כשהגיעו אל בית המדרש הקטן בקצה הכפר, נויה ואורי עוז נכנסו ראשונים והבחינו בכוסית שמן קטנה שדלקה בצד, ממש על אדן החלון הרחב. להבה זעירה וטהורה רקדה בה בשקט, מפיצה אור רך וחם.

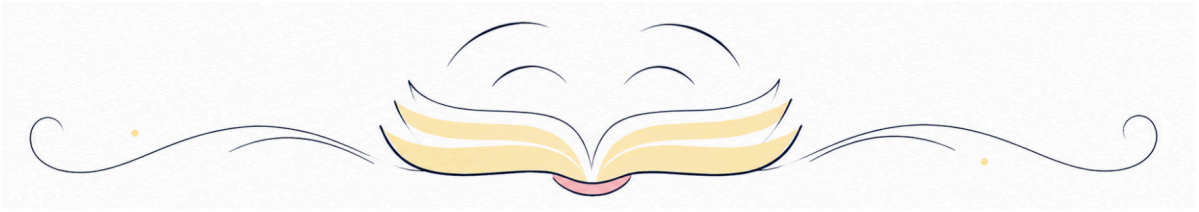
סבא חיים ישב ליד השולחן הגדול, והספר העתיק כבר היה פתוח לפניו. הוא הביט בלהבה הקטנה שעל החלון, ואז הישיר מבט אל הילדים ואמר בקול נחוש ומלא עוצמה: ״אתם רואים את הנר הזה, ילדים? לפעמים יש נשמות טהורות שהתפקיד שלהן בעולם קצר מאוד, והן עולות למעלה ומשאירות אותנו עם חלל בלב. אבל הדרך שלנו לצעוד הלאה היא לא לעצור – אלא לקחת את האור שלהן ולהרבות איתו עוד ועוד סיפורים, נתינה וחיבור בין בני אדם. כי בשלשלת של עם ישראל, כולם קשורים זה לזה ואיש לא נשאר מאחור. וזה בדיוק מה שקרה במדבר.״

הוא הניח את ידו על הספר העתיק, והאותיות שעל הדפים החלו לנצנץ באותו אור מוזהב של הנר שעל החלון. הרוח המוכרת והקסומה החלה לנשב בתוך בית המדרש, וריח של מדבר מילא את החלל. *וווווש!* – קירות העץ נעלמו, והילדים מצאו את עצמם עומדים בתוך מחנה ישראל הענקי, בערבות מואב, רגע לפני הכניסה לארץ המובטחת.

🏕️ חלוצים לפני המחנה

מולם עמדו נציגי השבטים של בני גד ובני ראובן, שהיו להם עדרים עצומים של כבשים ובקר. הם ראו שהארץ שמעבר לנהר הירדן היא ארץ טובה למקנה, ולכן הם ניגשו אל משה רבנו ואלעזר הכהן וביקשו בקשה מפתיעה: ״אנחנו מבקשים לקבל את הנחלה שלנו כאן, מעבר לירדן, ולא לעבור עם כולם את הנהר אל ארץ כנען.״ משה רבנו הביט בהם בפנים רציניות וכואבות מאוד, וקולו הדהד במדבר בעוצמה: ״האחיכם יבואו למלחמה, ואתם תשבו פה? איך אתם יכולים לדאוג רק לחלק שלכם, בזמן שכל שאר האחים שלכם הולכים להילחם על הארץ ולהתאמץ?״

נויה ואורי עוז הביטו במשה רבנו והרגישו כאילו המילים שלו מכוונות בדיוק אליהם ואל המטבח הנקי שלהם, שבו הם השאירו את האחים מאחור. "משה רבנו צדק לחלוטין," הסביר סבא חיים לילדים כשהם צופים במחנה. "הוא הזכיר להם שעם ישראל הוא משפחה אחת גדולה. אי אפשר שמישהו יגיד 'אני את שלי עשיתי' וישאיר את השאר להתמודד לבד עם הקשיים והמאמצים."

הנציגים של בני גד ובני ראובן הבינו מיד את הטעות שלהם. הם ניגשו שוב אל משה ואמרו בקול נחוש: "לא, משה רבנו. אנחנו נבנה כאן גדרות לצאן שלנו וערים לילדים שלנו, אבל אנחנו לא נשאר פה לנוח. אנחנו נתגייס כולנו, נהיה חלוצים ונצעד בראש המחנה, לפני כל שאר עם ישראל, כדי להילחם ולעזור לכל שבט ושבט לקבל את הנחלה שלו. רק אחרי שכולם יסיימו ויקבלו את החלק שלהם בשלום, נחזור לבתים שלנו." משה רבנו שמע את התשובה שלהם, וחיוך של שמחה עלה על פניו. הוא ראה את הערבות ההדדית ואת האחדות שמתגלה בתוכם.

✨ החזרה הביתה והשלמת המשימה

וווווש! דפי הספר נסגרו ברכות, והרוח המדברית התחלפה שוב באוויר הנעים של בית המדרש בכרם קדוש. הנר שעל החלון המשיך להפיץ את אורו הרך. נויה ואורי עוז הביטו זה בזה, ואז הביטו בזיו ובאחיה שהקשיבו לסיפור בעיניים פעורות.

נויה קמה מהכיסא בחיוך גדול, ניגשה אל זיו ואחיה ואמרה: "שמעתם מה החלוצים עשו? הם הלכו ראשונים כדי לעזור לאחרים. בואו נחזור הביתה ונהיה גם אנחנו חלוצים בראש המחנה של המשפחה שלנו." "קדימה," אמר אורי עוז בשמחה, "אנחנו מצטרפים אליכם. ביחד נרים את כל הלגו והמשחקים בשתי דקות, והסלון יהיה מבריק לכבוד שבת." הפנים של זיו ואחיה אורו בשמחה. כשהם חזרו הביתה, העבודה המשותפת הפכה למשחק מהיר ומצחיק, כשנויה אוספת את המכוניות, אורי עוז מרים את הקוביות, ונטע הקטן מוחא כפיים וצועק בהתלהבות: "אנחנו חלוצים של שבת!".

תוך דקות ספורות הבית כולו עמד נקי, מסודר ומלא באור. אמא ואבא נכנסו לסלון, ראו את חמשת הילדים מחובקים ומרוצים, ואבא חיבק את אמא חזק ואמר בגאווה: "בפרשת מטות-מסעי אנחנו לומדים שהמסע האמיתי שלנו מצליח רק כשאנחנו צועדים יחד ומחזיקים ידיים זה לזה, קרובים בלב ומלאים באור." השמש שקעה לאט מעל הכרמים של כרם קדוש, האורות בבית נדלקו, והתחושה שכל נשמה ונשמה במשפחה מחוברת ושמורה, מילאה את הבית כולו בשלווה עמוקה ובשמחת שבת אמיתית.

